

[Niels Matthiasen.]

de kan arbejde. Alt for mange timer, også for ministeren, er blevet spildt på i sidste øjeblik at skulle redde så det ene teater, så det andet teater, i stedet for at tiden for alle parter kunne være anvendt på positivt arbejde. Jeg tror, vi må søge frem til underudvalgsarbejdet, at de små teatre placeres i en særlig paragraf, og at de får deres egen økonomiske ramme.

I forbindelse med abonnementsordningen synes jeg det er betænkeligt, hvis der mellem teatrene bliver en vild konkurrence om at sikre sig abonnenter, som derved bliver vældig ufrie i deres muligheder for at vælge, hvor de vil gå i teatret, hvad de vil se. Ordningen burde i hvert fald være således, at man frit kunne vælge, hvor man vil gå i teater. Ved en eller anden kuponordning bør beløbene så fordeles til de forskellige teatre. I forbindelse med billetkøbsordningen vil jeg også gerne sige, at jeg synes, man burde ligestille pensionister med ungdommen, således som det er nævnt i betænkning nr. 517.

Man taler meget om, at folk ikke tør komme i teatrene, fordi de synes, disse er for fine. Det er måske rigtigt, at mange mennesker har den opfattelse. Men det er sandelig for mange også et spørgsmål om billetpriser. Det kunne egentlig være interessant, hvis man engang lavede en undersøgelse, en sæsonundersøgelse over belægningsprocenten i samtlige teatre, over billetindtægten i samtlige teatre og over tilskuddene til samtlige teatre og dernæst prøvede at gøre op, hvad statens tilskud ville stige med, hvis man lavede tre enhedspriser i alle teatrene, f. eks. 6, 12 og 18 kr., og samtidig regnede med en forøgelse på omkring 15 i belægningsprocenten. Jeg er ikke sikker på, at udgifterne ville blive så forfærdelig meget større, end de er nu. Og man ville fjerne en væsentlig økonomisk hindring; det kunne ligefrem være, at teatret blev folkets igen.

Det ville måske være til mere gavn for teatret, hvis dette skete, end en fortsættelse af den ufrugtbare i tiden løbende diskussion om det såkaldt etablerede teater kontra de nye små teatre. Hvad galt er der ved, at Shakespeare, Molière, Holberg, Ibsen og Strindberg er blevet etablerede? De er etablerede, fordi de er så gode og de stadig har

noget at sige menneskene. Hvad galt er der ved, at Besekow og Tiemroth er blevet etablerede? Det var dem, der i 1930erne spillede gruppeteater i Riddersalen, og talentets prøvelse bar videre. På den anden side: hvad galt er der i, at ungdommen søger nye veje ved at prøve sig selv enkeltvis og i grupper, først og sidst ved at eksperimentere sig ud over det bestående? Er der egentlig noget andet sted end i forhold til kulturlivet, man altid vil se resultater i form af kontante ting, kontante resultater af investeringerne?

Vi har hverken brug for snæversyn eller intolerance som svar på teatrets udfordring til os i dag. Det drejer sig ikke om at bortkaste eksisterende værdier eller forhindre nye muligheder for udfoldelse. Det drejer sig om åbenhed for alle muligheder, det drejer sig om tilbud til mennesker og til teatrets publikum. Det er for publikum, teatret spiller.

Socialdemokratiet tilsiger sin positive medvirkning til at ændre dette lovforslag med dets uomtvistelige fremskridt til en virkelig god teaterlov.

Støhr Johansen: I begyndelsen af anden verdenskrig og især efter anden verdenskrig oplevede vi, at en række teatre blev nedlagt, særlig her i København. For os, der er ved at være oppe i alderen, som oplevede 1920ernes og 1930ernes rige teaterliv, var det naturligvis en udvikling, som man måtte se på med bekymring. Udviklingen var vel nok i nogen grad dikteret af den øvrige økonomiske udvikling her i landet med de stærkt stigende lønninger og konkurrencen med både radio, TV og film, og det var altså en udvikling, der bevirkede, at det gik ud over det levende teater.

Vi fik så teaterloven af 1963, og man må i hvert fald erkende, at teaterloven stoppede den tilbagegang, som der var i teaterlivet, og teaterloven forudså også, at man skulle høste erfaringer, hvorfor den skulle revideres i 1968. Det har på grund af visse omstændigheder — ikke mindst de forskellige store omlægnings af finanspolitikken her i landet, jeg tænker her på byrdefordelingen — været nødvendigt at udsætte denne revision til nu.

Teaterloven betød en konsolidering, men alligevel kun en konsolidering, for bortset